

“Jo no renuncie a seduir el lector”

Juli Alandes comença a acumular ja una considerable producció, però en la roda de premsa vostè ha dit que era la seua novel·la més ambiciosa.

—Sí, sense cap dubte. Primera, perquè era un marc temporal molt ampli. Tracta de ser un fresc històric i, al mateix temps, arreplega tots els camins que havia assajat fins ara. I s'aparta de la linealitat que pots esperar d'una novel·la sense renunciar a la narrativitat.

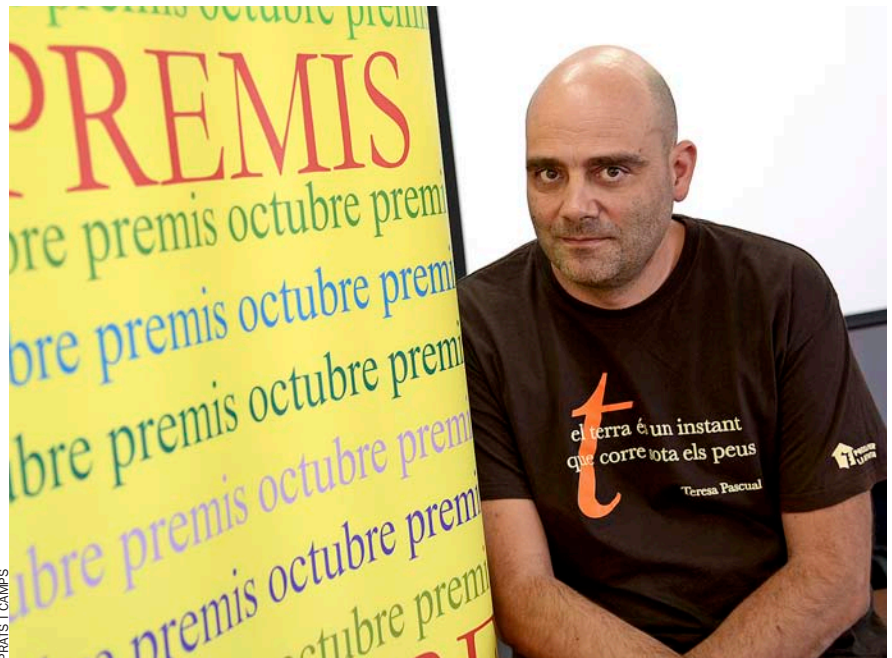
—Ha dit que l'ambició literària no té per què ser sinònim d'aridesa.

—Allò que no regues és un desert [riu]. Hi ha qui pensa que cal patir per arribar al gaudi literari. I que allà on hi ha una part d'intriga no pot haver-hi res més. Però jo he tractat de fer una novel·la ambiciosa que, alhora, puga seduir el lector. Jo no renuncie a la seducció.

—Un dels jurats, Pere Antoni Pons, deia que una novel·la sobre la Guerra Civil pot semblar no molt engrescadora però que vostè havia estat capaç de trobar un bon enfocament i evitar els maniqueïsmes.

—Hi ha parts de la Guerra Civil que són molt ignorades. I, de fet, l'anarquisme ha estat la víctima primera del maniqueïsmes més absolut: o se'ls pinta molt bons, perquè porten un nou món allà dins dels seus cors, com deia Durruti, i això ho justifica tot, o són els responsables de tots els mals. En la literatura catalana recent hi ha hagut prou exemples d'això, més del segon enfocament que del primer. A banda, sembla que l'anarquisme siga una especificitat del Principat. I els anarquistes valencians són molt desconeguts, quan tingueren una força i un paper no equiparable però sí comparable. A més, amb el desavantatge de lluitar en el territori més hostil. La Columna de Ferro és el símbol de l'anarquisme pur i el símbol també del maniqueïsmes més pur. Literàriament s'ha tret d'allò ben poc. I la Guerra Civil s'ha vist d'una manera molt determinada. Jo tracte d'aportar una visió plural i projectar el que tenen de vàlid avui dia aquells conflictes.

L'historiador i escriptor Juli Alandes (Castelló de la Ribera, 1968) ha guanyat l'Andròmina amb 'Trenca tenebres', la que qualifica com la seua novel·la més ambiciosa, una immersió coral en l'anarquisme al País Valencià durant la Guerra Civil i les dècades precedents.

Juli Alandes torna anys després a les històries sobre anarquistes, aquesta vegada focalitzades al País Valencià.

—Vostè va publicar el 2007 *Àcrates*, una sèrie de relats sobre l'anarquisme a Catalunya. Quedava pendent la pota del País Valencià.

—Absolutament. Hi ha dos llibres de protagonistes dels fets i personatges destacats de la cultura i la literatura catalana. Joan Sales va ser conseller militar de la Columna Durruti, molt a pesar seu. A les seues cartes a Màrius Torres conta les seues experiències i la seua visió: ell és el militar que ha d'inculcar disciplina als anarquistes, allà a Xàtiva, un treball que jo no voldria per res del món, perquè eren els únics que es negaven a estar sotmesos a disciplina i a la militarització. L'altre personatge és Miquel Siguan,

que era dirigent estudiantil en aquells moments, i que no aprofità el càrrec per evitar anar al front. Va anar on li tocava. I l'atzar va fer que a ell, digne representant de la burgesia catalana, li tocara lluitar al País Valencià a la divisió de l'Exèrcit Popular que arreplega les restes de la Columna de Ferro. Un burgès català enmig dels anarquistes valencians. D'això va fer un llibre extraordinari, *La guerra als 20 anys*. Llegir Siguan em va matar: què havia de contar jo de diferent? I ho vaig deixar córrer. El meu llibre va quedar sense la visió valenciana. Al cap dels anys, però, alguna cosa va fer clic.

Xavier Aliaga